

ERASMUS ISKUSTVA

Dominik Miletić

Kako upisati fakultet, skuhati sarmu, snaći se s drugim jezikom, novom okolinom... Sve su to pitanja koja se nisam postavljao u trenutku kada sam slučajno naišao na stranicama GEOF-a natječaj za Erasmus+ razmjenu. Do tog trenutka nisam imao priliku puno putovati, a u tom razdoblju pandemija je već trajala nekoliko mjeseci, tijekom kojih sam shvatio da ne želim, barem tada, ostajati na jednom mjestu – bio sam željan promjene. Želja za novim iskustvima i upoznavanjem drugih kultura sve više je jačala, pa je jedina dvojba (u tom trenutku) bila kamo otići. Odluka je pala na München iz dva razloga: dovoljno je blizu doma u slučaju da zatreba, a zimski mjeseci mogli bi biti idilični tamo, s početkom Oktoberfesta i raznim događanjima koja se odvijaju tijekom blagdana.

Dva mjeseca nakon prijave dobio sam potvrdu od Sveučilišta da su odobrili moju prijavu. Taj trenutak bio je ispunjen uzbuđenjem i nervozom, ali znajući da je najteži dio tek pred mnom. Priprema dokumentacije postala je pravi izazov. Lov na certifikate, snalaženje

na stranicama stranog sveučilišta/fakulteta, upisni period s drugačijim pravilima, briga oko smještaja... Sve se pretvorilo u kaotičnih par tjedana tijekom kojih sam poslao sve potrebne dokumente i nadao se da će Sveučilište u Münchenu to prihvatiti. Nekim čudom, uspjelo je – sve je prošlo po planu, a osjećaj olakšanja bio je neprocjenjiv. Brzo sam izabrao kolegije koje sam želio polagati, uglavnom programerske i svemirske primjene u geoinformatici.

Dobio sam i jedan od najboljih studentskih smještaja u starom olimpijskom selu Olyndorf, odmah pored BMW muzeja i uz Olympia park. Taj dom čine brojni bungalovi koji se sastoje od balkona, kuhinje, dnevnog boravka i spavaće sobe – sve za jednu osobu! Jedini minus bio je što je većinom nenamješten (izuzev štednjaka, radnog stola i kreveta), ali unutar doma stalno se odvijaju rasprodaje od bivših stanara pa se lako i jeftino opremi. Odlazak u lokalne trgovine i buvljake postao je mali ritual, a svaka nova kupnja bila je prilika za dodatno personaliziranje mog prostora.

Došao je i dan za polazak. Brat me odbacio do doma, pomogao mi useliti se i to je bilo to – avantura počinje u zemlji koju prvi put vidim s jezikom koji ne razumijem. Iako su me obuzeli strah i uzbuđenje, imao sam nekoliko dana slobodnog vremena za samostalno istraživanje i upoznavanje. Prvi dan sam šetao gradom, uživao u čistoći, tišini i arhitekturi koja je imala poseban šarm. Ulice su bile ispunjene životom, a svaki kutak skrivao je neku priču. Dan nakon toga stigli su prvi mailovi za Erasmus+ grupe gdje se možemo upoznati. U istoj grupi našao se i kolega s arhitekture u Zagrebu, što mi je dalo dodatnu sigurnost.

Naravno, odazvao sam se i sjeo za prvi stol gdje se govorilo engleski. Lica su bila nepoznata, matične države sa svih strana su letjele, ali svi su imali tu žarku želju vidjeti što druga strana priče donosi. Portugal, Island, Španjolska, Švedska, Japan, Italija, Kanada... Tu sam brzo shvatio da neću baš upoznati puno Nijemaca, već uglavnom sve osim njih. Uz to, stranci su dolazili iz širokog spektra studija (medicina, strojarstvo, IT, biotehnologija). Sve to doprinijelo je ugodnoj mješavini u kojoj sam se našao tijekom tih pola godine, a svaka nova priča otvarala je vrata u svijet raznolikosti.

Fakultet? U neku ruku, kao i svaki drugi. Imao sam veliku slobodu izbora kolegija, pa sam pokušao naći ravnotežu između zanimljivih predmeta i onih koji bi se mogli priznati kod nas nakon razmjene. Predavanja i vježbe bila su slične koncepcije, s različitim udjelima teorije i prakse. Nažalost, većinu "prisustva" sam odradio online, kao posljedica brojnih mjera u doba korone. Zbog toga nisam imao priliku zbliziti se s kolegama s "novog" fakulteta, što je bila velika šteta, jer su mi oni bili ključ za bolje razumijevanje kulture i akademskog okruženja. No, usprkos tome, mjere nas nisu sputa-

vale u iskorištavanju svakog mogućeg trenutka. Organizirali smo virtualne kafice i diskusije, pokušavajući održati kontakt i povezanost.

Nije moguće predočiti što sam sve radio u tom razdoblju. Uz nekoliko izlazaka, zaista mnoštvo popijenih piva, iznimno spontane izlete (put u Portugal samo pet dana prije polaska), farbanje bungalova i sudjelovanje u raznim aktivnostima unutar doma. Uvijek je bilo ugodno provoditi vrijeme s erasmusovcima u domskoj pivnici Bierstube, gdje su se odvijale žive rasprave i smijeh. Bilo je i nešto učenja, nije sve bila samo zabava :). Položiti kolegije također nije bilo drugačije, a težina je bila razumna.

Koliko god generičko zvuči da je većini ljudi Erasmus+ najbolja odluka (do sada), zaista je istina te svima toplo mogu preporučiti. Vratio sam se sretniji, teži i bogatiji iskustvom i znanjem. Shvatio sam da svijet, čak ni u doba pandemije, nije crn, već, štoviše, topao i šaren. Ova avantura nije samo obogatala moje akademske horizonte, već me naučila cijeniti raznolikost, prijateljstvo i priliku.

Autor: Dominik Miletić

Lucija Grgat

Moje Erasmus iskustvo – Brno, Češka

Odlazak na Erasmus razmjenu nešto je što sam dugo priželjkivala, još od prvih razgovora s kolegama u domu koji su dijelili svoje priče i pustolovine na hodnicima te prvih samostalnih putovanja izvan Hrvatske. Čvrsto sam odlučila da čim odradim mukotrpan preddiplomski studij, odlazim na taj famozni Erasmus, pa makar pod cijenu produljivanja studija.

Čini se kao da je prošla cijela vječnost od trenutka kada sam spakirala koferu i pozdravila obitelj i prijatelje, zadnju svoju najbolju prijateljicu koja me brižno otpratila na autobusni kolodvor u 5 sati ujutro. Nakon duge vožnje i presjedanja, stigla sam na svoju destinaciju i dom za sljedeći semestar, Brno u Češkoj. Moram priznati da nisam iskusila prevelik kulturni šok kao velik dio erasmusovaca, pošto se Češka u velikom dijelu ne razlikuje previše od Zagreba, Ljubljane i ostalih srednjoeuropskih gradova. Prvo što sam primijetila bile su pozitivne razlike u cijenama hrane i još bitnije, pića (hehe). Češka je, za one koji ne znaju, broj jedan u svijetu po konzumaciji piva (što i nije čudno jer je u restoranima jeftinije naručiti 0.5 L točenog lagera, nego bocu vode).

Prvi tjedni razmjene bili su usredotočeni na upoznavanje ljudi, što je uključivalo puno događaja, radionica i kratkih izleta organiziranih od strane volontera Erasmus studentske organizacije Sveučilišta. Samo sveučilište zove se Vysoké učení technické v Brně, koje obuhvaća sve tehničke studije koji se održavaju u zgradama širom grada. Moram s tugom obavijestiti one koji namjeravaju otići na razmjenu u Brno da je zgrada geodezije/građevine daleko od studentskog doma, za razliku od ostalih studija na kampusu. Pozitivna strana je postojanje menzi i iksice, što nastavlja niz sličnosti sa studiranjem u Hrvatskoj, tako da se sa studentskim budžetom itekako može preživjeti. Nakon procesa useljavanja u sobu, sređivanja dokumentacije, iksice, nabavke potrepština (blažena IKEA), bilo je vrijeme za opustiti se i uživati u svim čarima studentske razmjene.

Kako stranih studenata na sveučilištu ima tek 300-tinjak, nakon nekog vremena se počelo činiti kao da se već svi od nekud poznajemo. Trebam naglasiti koliko je bitno u prvom mjesecu razmjene otići na događaje koje sam ranije spomenula, jer sa sigurnošću mogu reći i da su

FOTO: ESN Brno United

najveći „introverti“ uspjeli naći grupu ljudi koja im odgovara. Tako sam već drugi tjedan upala u dogovore s grupom ljudi iz cijele Europe oko vikend izleta, kuhanja ručka ili odlaska do obližnjeg Lidl-a. Iako nas vrijeme tijekom semestra nije baš pomazilo, nitko nije ni pomislio spremati zimsku odjeću ili odustati od svakodnevnog druženja, odlaska do pivnice, putovanja ili treninga na igralištu studentskog doma. Tako smo unutar prva dva mjeseca posjetili Prag, Krakow, Budimpeštu, Olomouc, Bratislavu, Moravske špilje, Znojmo te ostatak manjih simpatičnih gradića. Naravno, neke je nakon tjedana putovanja sustiglo postojanje studentskih obaveza, jer iako se radi o razmjeni, nešto učenja i seminara se ipak treba obaviti.

Osim putovanja, bio je tu i niz dobrih tematskih tuluma, poput internacionalnog studentskog bala, party-ja u tramvaju (čak tri tramvaja!) te boat party-ja na akumulacijskom jezeru rijeke Svratka.

Što više pišem to se sjećam više događanja i avanturica koje sam proživjela s dragim ljudima, ali za to me ipak trebate zagnjaviti (slobodno zagnjavite, da malo mislima pobjegnem od stvarnosti).

Nekako je sve prošlo trenom oka, dani su postajali duži i topliji, a dio ekipe je kupio avionske karte za povratak kući. Odjednom su planovi za sljedeći vikend postali pitanja o selidbi iz doma te su pomalo hodnici postajali prazniji. Rastanci su postajali sve češći te je došlo da zagrlim i pozdravim ljude koji su mi tih mjeseci postali obitelj. Bilo je tu i suza te naravno obećanja o sljedećim putovanjima gdje ćemo se svi ponovno vidjeti. Ta obećanja su postala stvarnost te smo tako za par mjeseci obavili prvi „reunion“ u Portugalu, zatim Belgiji, a ovo ljeto je Erasmus ekipa tjedan dana uživala na našem lijepom Jadranu.

Mnogi Erasmus studenti će se složiti s činjenicom da razmjenu ne čini lokacija, nego ljudi i s time se apsolutno slažem. Čak i studentske muke lakše prođu uz dobre i zanimljive ljude oko vas, a kasnije se ni ne sjećate onih sitnica koje su vam išle na živce u svakodnevnom životu (toplo se nadam da moja cimerica iz Turske neće ovo čitati). Svakome bih preporučila da pokuša barem jednom sudjelovati u razmjeni ili barem nečemu sličnom, jer nema ništa ljepše od putovanja i iskušavanju nečeg novog i drugačijeg. Erasmus je jedno iskustvo koje ću zauvijek pamti i prisjećati ga se kao vrhuncem mojih studentskih dana.

Autor: Lucija Grgat

